

Hayseed Dixie - kapela fungující od roku 2001 a v tuhle chvíli mající na svém kontě sedm zářezů v podobě alb. Je proslulá svými coververzemi skladeb zejména AC/DC, ale i Led Zeppelin nebo Kiss v bluegrassové instrumentaci - to bylo vlastně všechno, co jsem o nich věděl, co vzbudilo mou zvědavost a touhu vidět je naživo. Nevěděl jsem třeba, že půlku kapely tvoř

Hayseed Dixie v pražském Akropolis

foto: Lenka Krausová ©

í bratři Don Wayne (banjo) a Deacon Dale (mandolína) Renovi, synové bluegrassové superlegendy Dona Reno. Možná to nevěděli ani čeští bluegrassmani: nešli by se na Hayseed Dixie podívat aspoň z piety? Věděli o nich ještě méně než já? Nebo naopak věděli dost asoudili - stejně jako např. Ondřej Bezr - že se jedná o rockovou kapelu? (Hayseed Dixie sami razí název rockgrass. Vzhledem ke striktní akustičnosti - viz dále - se mi jeví lehce nadsazený.) Pravdou je, že z první bluegrassové ligy si koncert v pražské Akropoli přišli poslechnout jenom Svaťa Kotas a Míša Hromčík (omlouvám se všem, které jsem přehlédl, i těm, jejichž význam jsem podcenil). Nevadí, potěšily houfy dalších diváků: přišel třeba Marek Eben, ale hlavně všichni ti, které jsem neznal, které nevidám na bluegrassových akcích, a kteří byli na produkci Hayseed Dixie očividně zvědaví. Akropolis - prostor s mnoha zákoutími s námi totiž sehrál napínavou hru: dlouho to vypadalo, že bude pod pódiem víceméně prázdko, ale když se půl hodiny po oficiálním začátku konečně začaly na pódiu hemžit barvitě až bizarní postavy, kde se vzalo - tu se vzalo, publikum se vyrojilo ze zákoutí a štěrbin a sál velmi příjemně zaplnilo.

Ale pojďme už k oněm postavám: dobře si prohlédněte fotografie, vizuálně bylo hodně podmanivé. Lehce ztřeštěné a poněkud plážové oblečení, všichni obrostlí vousy pokud možno extravagantních tvarů, Deacon Dale Reno s podmalovanými očima. Ano, hudba má být o hudbě a ne o cirkusu kolem. Ale stejně mě velmi příjemně naladilo vidět u nástrojů mého srdce chlapíky tak nepodobné "povinným" šablonám se saky a vázankami. A co teprve, když spustili: absolutní opak lehké bluegrassové statičnosti, do které zahrnuji i krokové variace kolem jednoho mikrofónu. Ještě jednou ano: hudba má být o hudbě, je to melodie, harmonie a rytmus, a když mi někdo příliš vypráví o "energii" mám často pocit, že by měl spíš než koncert navštívit trafostanici. Ale tady ta superenergie fakt byla! Hayseed Dixie ji vyzařovali, i když byli přivázaní, s jedinou výjimkou, na svých lajnách. Tou výjimkou byl vysílačem opatřený Deacon Dale Reno, který si dopřával absolutního pohybu a vířil jevištěm, včetně předpolí vysunutých do hlediště. Vrátil se k větě "*a co teprve když spustili*". No, když spustili, měl jsem pocit, že jsem se ocitl uprostřed nějakého teplého vzdušného víru, přihloupě jsem se usmíval, až smál a bylo mi

blaze. Kdybych racionálně sčítal body, tak jsem za poslední roky navštívil několik koncertů kvalitnější hudby, ale emočně už mě dlouho nic tak nevzalo. Takhle nějak třeba vypadaly koncerty New Grass Revival, které jsem nikdy nezažil, říkal jsem si. Určitá podoba jistě funguje. Stejně nástrojové obsazení, až na to, že basista Hayseed Dixie Jake Byers hrál na akustickou baskytaru, což mě vzhledem k soundu

Typicky bluegrassová choreografie

foto: Lenka Krausová ©

"nejhlasitější bluegrassové kapely světa" - jak pravil reklamní slogan - trochu překvapilo: přece jen mu to trochu ubíralo na délce tónu i rytmické údernosti. (Když jsem se o tom bavil s kýmsi v publiku, dostalo se mi vysvětlení: "*To je proto, že s baskytarou by nemohli na tradiční bluegrassové festivaly*". Já si tedy neumím představit, že by je na ně někdo pozval?) A taky rozložení nástrojů bylo jiné: na housle nehrál mandolinista, ale kytarista Barley Scotch, kytaru pro tyto případy bral do ruky Deacon Dale Reno. Svým způsobem podobný byl sound, svým způsobem také aranžování, včetně nekonečných instrumentálních sól. Co se instrumentálních výkonů týče, Fleck & Bush & Co. samozřejmě svou nadoblačnou hrou mířili výš, ale i Hayseed Dixie hrají velmi slušně, zejména Don Wayne Reno byl vynikající. Ani frontman Barley Scotch nemá výjimečné hlasové obdaření pánů Cowana a Bushe, ale zpíval s obrovským prožitkem, v rozsahu od divokého křiku po seriózní prožívání táhlých skladeb (těch bylo ale naprosté minimum). Co mají Hayseed Dixie navíc oproti NGR, to je nádherný čtyřhlas (i trojhlas, samozřejmě), využívaný ale jen sporadicky.

No a písničky: v materiálu možná cítím největší rezervy Hayseed Dixie. Když už jsem zabředl do porovnávání s New Grass Revival, tak tedy: Hayseed Dixie jsou rozhodně přímočařejší, zřejmě i v textech (tam jsem si tím samozřejmě jist nejméně), mají méně komplikované - nebo chcete-li méně nápadité - harmonie, ale hlavně jim možná chybějí o něco silnější a nezapomenutelné melodie. Zjistil jsem, že v perlách světového rocku a metalu se vyznám ještě méně, než jsem doufal, takže jsem nebyl žádnou z těchto skladeb schopen pojmenovat. Hodně zněly kousky z právě čerstvého alba **No Covers** - ano, název nelže, je to první autorská deska Hayseed Dixie a s radostí ji teď stále dokola hobluji. Žádné převzaté skladby ze zlaté éry newgrassu v 70. a 80. letech. Dva klasické bluegrassové kousky, to ano: po zhruba osmdesáti minutách hraní (pravda, s minimálním mluvením a občas i úplně bez mezer mezi písničkami) najednou začala kapela odcházet, a když jsme teda nedali, přišli zahrát dvojici předavků *Will The Circle Be Unbroken*

a
Dueling Banjos

Krátká, ale dobrá

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 28 Duben 2008 04:00

. Na další neutuchající ovace publika už nereagovali, ani třeba ukloněním? lidi tleskali a křičeli nekonečné minuty a poslední z nich skončili, teprve když technici odšroubovali mikrofony?

Pokud vám zpočátku název mého článku připadal takový podivně modrotiskový, teď už jistě nemusím nic vysvětlovat. První pražská show úžasné kapely Hayseed Dixie byla příliš a zbytečně krátká. Ale neuvěřitelně dobrá.

Hayseed Dixie, 17. dubna 2008, Praha, palác Akropolis